

Gara

Seară de august senină
O femeie în negru mă roagă s-o las să se țină de mine
că ametește – zice – o las
și parcă-i mai bine
așa că de mulțumire îmi mîngîie fața

Eu mă feresc. Gara e goală e seară
și parcă o ceață subțire șerpuiește din pămînt peste linii
îi dau mîna la o parte
o sprijin eu prinzînd-o de brațul ei descărnat ca un lemn
de acăț
și-am grijă de ea să nu cadă pe șine
Poartă rochie lungă de diftină ca o țărăncă
sub laibăr i se vede cămașa de cînepă cu mîneca largă
largă
ca pînza corăbiei umflată pe mare
filfîie ceața
ea are năframa trasă pe frunte și iarăși vrea să m-atingă

E ceață groasă – ce devreme vine amurgul
ehei! au mai apărut două la fel pesemne surorile ei
și își întind gătejele negre și strîmbe ale mîinilor lor
muncite
spre mine
Simt că sînt ca luna de albă
afară e noapte mi se năzare că ninge

ele se țin de mine ca scaiul
parcă s-au făcut mai mari și mai drepte
nu le văd ochii
fețele lor sînt ascunse de năfrămile negre
și mi se năzare că prea se mișcă în jurul meu prea
vorbesc păsărește
ritmat
ca și cum nu și-ar spune-ntre ele fleacuri ca-n gară
ci ar recita ceva poate-o cîntare ca glodul de grea

E noapte compactă cade din cer o zăpadă surie
muierile ăstea tropăiesc pe peron bătînd din blacheuri
Stau strînse pe mine ca obada pe roată
Trenul întîrzie astăzi
Și ce noapte
zăpada-i ca tușul de neagră
apucatele astea s-au făcut înalte ca stîlpii
și poartă după cineva doliu da sînt îmbrăcate în negru